

סג:

עין משפט
נר מצוה

רס א מ"י פ"ב מהלכות
 דעות הלכה ד'
רסא ב ג ד מ"י פ"א
 מהלכות
 חסודות הלכה טו פסג
 פסין פס טוש"ע י"ד פ"י
 פס ט"ב:
רסב ה מ"י פ"ג מהלכות
 מאכלות חסודות
 הלכה יח [טז] ועין נחמ"ה
 ונלמ' מהל' חסודות קלג
 טוש"ע י"ד פ"י פס ט"א:

רבינו גרשום

(גשרות) ראה יקריב
 מ"ש הכא רחבי
 למענה אחת כלומר מ"ש
 סביבה רחבת למענה
 אחת ומ"ש במשנה אחת
 רחבת ביה דר' ור' זכתי
 למענה ארית ואחיה
 כתב ביה למענה ולמענה
 לשון חסופים: ראה יקריב
 ראה אבות כלומר ראה
 האמר: דראה דראה אחת
 היה ואיה דיה אחת היה
 (וזה היה) פלגיה דר' אבות
 מכירא דיה דראה ור' אבות
 מדרגה אחת היה כלכל
 דהיה לו חניניה דר' כלומר
 (דאמרני) דאמרני
 ראה דראה אחת היה ואיה
 דיה אחת היה וזהו כיה
 אבל אי אמרני דראה
 היינו את ר' דאיה אינו
 אחינא דר' (אם) דאם
 כן (אלא) דארבעין
 מעט צריך ליה דהוה
 הוה אלא שפירם ושלש
 דאם ש"מ דראה אחת
 ודיה אחת: ראה יקריב
 ראה היה אחת היה כלכל
 דראה מקע חלודה היה
 שפירם ודאמרני
 מעט צריך ליה דהוה
 אלא ש"מ דראה דראה
 היה אחת היה כלומר
 יאקין אלא כ"י: דאם עומת
 כלל לאוסוף כלומר רחבי
 אמר דראה דראה אחת
 היה: אי לשון כלכלות אלא
 משום שפירם כלומר שפא
 תרגולת כלכל וסופה
 היה. ש' דאם חלודה היה
 לו איה שפירם
 כלומר מקריא ויה אינו
 כלכל דאם רמבי איה
 ועומתה לו: דרדת
 עיגולותה כלכל לשון
 דרדת שפירם אחת
 צידה אחת דר' כרבעין
 למשי:

(ח) נראה דנ"ל שאינו יכול להשתמש בו כלומר מתירא הוא שמה ליכא דמכיר אותו ט"ו וכו'.

למה ליה לציכתב איה ודיה. הכי
 ודאה אלח חדא נקט וארץ לקח
 דאה ובמשה מורה כמיז ראה ולא
 וגבי איה כמיז מורה איה ובמשה ת
 ויזיל דהיינו טעמא דנבטלמח ד
 וראה לא רה לכחוב שיהס במשה
 במשה אע"פ שמן דקין היה לי לכחוב
 ורעה מורה כל השמות דאחא
 לאוסופי ופרעושי משום דא"כ היה
 אחינא דדאה וראה דרבי מינבו
 ולאוסופי קא אחי אנל בליה ודיה
 ארץ לטעות אע"פ שחבוב שיהס
 דמכדמיז למינה איה ובמשה מורה
 כמיז למינה ודיה ש"מ חדא היה:
עופות עשרים וארבע הויין.

לעיל דילפינן מנשר כפשוטא של
ברייחא וכאן היה סודר המקשה
דדומיא דרישא קמי ד' מאות מיני
דגים וז' מאות מיני חגבים מיירי
ועמא וז' גמי הכא בעופות טמאים
דרשא ודאי בעטמאים איירי אפליי
לפי ספרים דלא כחבי בעטמאים
בברייחא דאילו בעטורים לא נפיק
מיניה מדי להאי חושבנא אבל בעטמאי
קמ"ל שהרשה לאכול דל גלל שקשקה
אע"פ שאין בקי אש עמיד לגדל אחר
ומן ש' משירן בשעש שעולה מן המים
אם לאו אם מכיר ו' מאות מיני דגים
טמאים יודע שאין זה מהם יכול
להחזירו כי בעטמאים יומרו מו'
מאז מינין וכוון כי בא להשמיענו
בזה חגבים להחזיר בלא קרפולין
בבך יתבדר שעמיד לגדל לאחר ומן
ולפיכך היה סודר המקשה שגם בעופות
בא לומר שאם יביר כל אותן הנכנסים
בפרשה לא יוכל להחזיר שאר עופות
הבאים בקימא ו' או צב' או צב'
כיון שסומן מניין כמין כמין
בעטמאים ואין מספר לאותן שצריך
להחזיר כדי להחזיר השאר ולכן פריך
הא כ"ד הויין ומו לא שעל דידעם אטו
מכירים האחרים ומשאי ין קאמר אין
מספר אטוהורין וזא וזא ה' כעין
רישא דמיירי בעטמאים:

וְדִלְמָא דְּעָוֵן טַמְא נִינְהוּ. וְחָטָא
מִיּוֹן דְּעוֹפוֹת טַהוֹרִים
הוּא רֹבֵא מוֹל בְּתַר רֹבֵא וְלִפְּי מַה
שְׁפִירִשְׁתִּי דְּמִרְכָּה כְּמַה מִּיּוֹנִים יִצְחָא
וְחָפָּ לְפָנֶיהָ דְּלֹא מְרַבִּין אֱלָא מִיּוֹן גָּזֵר
יִלְל מִ"מ הֵא אֲמַרְי לְעוֹל מֵאֵה עוֹפוֹת
טַמְאִים שָׁבֵן בְּמִזְרַח וְכוּן מִן חֵיהּ בֶּן
הַלֵּקן אֲפֻשֵׁר דִּישׁ בְּטַמְאִים מִיּוֹנִים הִרְכָּה:
טַהֲרָה

היה זה מצי למנקט מראה
ומאי שנא דכתיב בויקרא
כתיב תרוייהו בחד דוכתא
הה כתיב תרוייהו איה ודיה

אלו מרפות פרק שלישי חולין

[illegible]

אמר רב משום ר' מאיר א"לעולם ישנה אדם לתלמידו דרך קצרה א"ר יצחק י"עוף טהור נאכל במסורת נאמן הצייד לומר עוף זה טהור מסר לי רבי א"ר יוחנן י"הוא שבקי בהן ובשמותיהן בעי ר' זורא רבו חכם או רבו צייד ת"ש דא"ר יוחנן והוא שבקי בהן ובשמותיהן אי אמרת בשלמא רבו צייד שפיר אלא אי אמרת רבו חכם בשלמא שמייהו גמיר להו אלא אינהו מי ידע להו אלא לאו ש"מ רבו צייד ש"מ ת"ת לוקחין ביצים מן העובדי כוכבים בכל מקום ואין חוששין לא משום נבלות ולא משום טרפות ודילמא דעוף טמא נינהו אמר אבהו דשמואל ה"באומר של עוף פלוני טהור ולימא של עוף טהור אי הכי אית ליה לאישתמוטי ולברוך בסימנין ה"דחניא כסימני ביצים כך סימני דגים סימני דגים ס"ד סנפיר וקשקשת אמר רחמנא אלא אימא כך סימני עוברי

דאמארי לקמן למה נשנו בנחמה
יקרא והיא נחמה יש לה ב' גנין
סופי אלף כתיב ראה דלף אכתיב
יקרא וכדי שלא יבא אדם להכשירה
מקום שקורין אותה ראה ויאמר
אה אסרה מורה ולא ראה הלכך
זכר וכתב ראה והיא היא: (ע' דא' 1)

[illegible]

וְאֵל שָׁמָּה לְפִיכָךְ פִּרְטָה הַמְנוּט בְּכֵל
 מוֹתוֹתֶיהֶם: **מִי־יִבִּי**, לְרֹדְדָמָר לְעֵיל[עֵיל]
 וְ"ד עוֹפּוֹת טַמְאִים הֵן וְקַשְׁשִׁיב דָּהָה
 בְּחֹדֶר בְּחֹדֶר וְאִיהָ וְדִיהָ בְּחֹדֶר
 וְדָהָה. **כְּדֵהָהָ:** **חָרָי נָמִי לְנוֹסוּפִי**
 שִׁמְ"מ דָּהָה וְרָהָה הֵיאָה וְנִינְהוּ וְטַפּוֹ לְהוֹ:
 וְהִיא שְׁמוֹתֶיהָ. וְהִיא דְּהוּה בְּנִי
 מִתְּמִי מִפְּנֵי הִיאָה וְדִיהָ אֵלֶּה חֲדָה
 וְיִיבִיחוּ נֶקֶט: **וְפִלְיָנָה**, אֵלֶּה דְּרַב כְּסֵדָה
 וְדִיהָ אֵבֶה דְּכִין דָּהָה ר' אֲבוּה רָהָה
 וְדִיהָ אִיהָ וְאֵן עֵל כְּרִיכָה אֲשַׁכְחָן
 דָּהָה וְרָהָה וְאִיהָ וְדִיהָ אֲחַת הִיא
 וְלֵנָה הַדֵּר כְּתָנָה מְנַשֶּׁה מוֹרָה
 לְמַלְאךְ לִר' אֲבוּה דָּהָה וְרָהָה וְדִיהָ
 וְדָהָה לִר' אֲבוּה וְנִזְרִי לְהוֹ: הִיא **עוֹמֶדָה**
בְּכָל וְרוּחָה בְּכָל כָּא"י: וּפְרִימָן
 וְ"ד אֲבוּה מִדְּקָמָר דָּהָה" הִיא אִיהָ

וכלל דלמה נלוו היינו רחל דקא ס"ח
 י' אבה נמי וכו' עיפות עמאלין
 ר' אבה נמי וכו' ודר' אבה פליגא
 דדרב כדאמרן והא פירכא בעלמא
 ויפריך כי לאמר דר' אבה דבי
 דאשא ומקמי דתיקין לו אהויא
 דאמר לעיל: **מני גוים.** (ה) עמאלים:
 ונח כסבור **בטורה.** אל וצבי וגו':
ישנה דרך קלרה. ואין לך עוד טהורה
 בעופות אין לך עוד טמאה: **מאי**
מ"ל. והא דלא פשיטא דאי הוו טפי
 דאמר מני לה: **במסורה.** אי וכו'
 ווא בלדא כשר שאכלו או שמסקר לו
 וכו' או ציד חכם שהוא טהור:
ובקני כסן. אותו חכם: **אלא אינהו**
אין ידע כחו. כלום מכירין שלא אינהו
 אחד דומה לה: והוא טמא: **משום**
בלות. שמה נמצא בתרגומא
 בלח: **של עוף פלוגי עסור.**
 ואין יודעים שאותו עוף טהור
 ואין ודבר שאנו יכולין להבחין
 להביא בידי אותו עוף לראות
 ומיין לאלו לא משקר: **אי לי**
אישמועי. ולומר של עוף אחר אמרתי
 של אי אהא מכירין ויהא טהור:
 עוברי

מסורת הש"ס

(א) כסדרות ו: (ב) נחמה קמני, (ג) [גיל למעלה], (ד) [גיל למעלה], (ה) [פרץ חיים], (ו) [ד"ר בל], (ז) [מסכים ג: (ו) לקמן קטח: (חוספתא פ"ב ה"ח], (ט) [ע"ז מ. ע"ש, (י) [גיל אחר ד"ר קר], (יא) [ד"ר רש"ש], (יב) [דברים ד], (יג) [גיל אחר ד"ר מלי].

תורה אור השלם

1. וְהִרְאָה וְאֵת הָאֵיזָה וְהִדְּיָה לְמִינָהּ:
דברים יד יג
2. נָתַיִם לֹא יִדְעוּ עֵיט
וְלֹא שְׁסֻתָּו עֵין אִיזָה:
איוב כח ז

הנהגות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה מני
 דגים עמאים. ג"כ ובמדרש
 סוף פתיחה דליכא רבתי
 איתא להדיא דגים טהורים
 וחגבים טהורים ואפשר
 דרש"י פ"י לפי סברה
 המקשה דק"ד לעופות
 היינו עמאים וה"ה דגים:

מוסף רש"י

למה נשנו בכמהה
תחלום וטורים, מפני
השפוטרה. וכל שיה
ולא תלמד תחת הכנס
ליפיק מנה
בכורות וכל
התחום בטורות. שכל
תקום מוט חל השוט
דברים יד
תשבו לל
ועל יד
אברהם
נחמק
המור
משה
מקום
ועל
תקום
תקום